

Ivan Čampa | Carmina maternitatis

Pomlad

Po zraku šeleste utripi kril,
ki vlažni zrak so nežno vzvalovala;
tako mi je, ko da bi klice sil,
ki v meni tajno vrejo, poslušala.

Po logu bohote se cvetja kupi,
ki jih pomlad zvalila je na plan,
pri meni pa zorijo drzni upi,
ki sem jih pasla v srcu, noč in dan.

Tako je zemlja praznično odeta,
ko da mi k sreči veliki čestita. —
A kaj ve svet, kaj ptič, ki v zraku leta,

kako je s čudom nedopovedljivim,
ki mojih srčnih žil ga hrani kita!
Saj se ob njem še sama sebi divim.

Preblisk

○ kdo si, ki teman budiš se v meni
ko blodnih in mučljivih sanj privid?
V nejasnost slutenj si še ves zavit
in vendar bil bi v blagor vsaki ženi.

Po tebi, v mislih davno zaželeni,
je žejno hlipala vsa moja bit,
da bil bi moja sreča in nakit,
tolažba v bolečini zapuščeni.

Tako zbudi v gorah se dneva žar
in blagor mu, ki ga pripravljen čaka:
saj v mladem jutru sam je čist in nov.

Zdaj v meni se pomiril je vihar:
tako mi je, ko da izza oblaka
rosil bi name božji blagoslov.

Blagoslovljena

V samotnost ur, ki v meni je molčala,
si utrnil se ko zvezda iz vsemirja,
ki naj mi dan in dej odslej odmerja
ob zvokih čudežnega nakovala.

Svetlobo tega čuda srkam vase
in zbiram v notranjosti za svetilo,
da bi sozvočje sil oplamenilo,
ki naj iz njih podoba tvoja zrasede.

Zdaj sem ko v gnezdu plaha golobica,
utripam z nebom, z zvezdami posutim,
in stvarniške moči prijetnost čutim.

Srce, ki v njem krvi najmanjša kaplja
že ve, da Bogu sem tovarišica,
v neskončno blaženost se mi potaplja.

(Dalje.)

Ivan Čampa | Carmina maternitatis

Jutro ob jezu

Kot brhka deklica je tiha grapa,
ko jutro ji je sleklo haljo svežo
in vzelo ji vonjav in zvokov težo,
ki vanjo vtkala jih je nočna sapa.

Objestno kodrajo predrobni pajki
gladino jeza, vklenjenega v skale;
kot angelcem peruti bi odpale,
so lókvanji — in vse je kakor v bajki.

Kako srce mi čuti, da sem eno
s tem mirom in krasoto, ki zrcali
se nad vodó, s poletjem prepojeno!

Za kras in vonj in sončno luč odprta
kot rosen cvet sred božjega sem vrta
in rosa v meni v biser se kristali.

Poldan na poljani

Poletje se zlati in bučno vriska,
najmanjša bil se koplje v žarkem svitu,
v daljavi so obzorja sinja, nizka,
splahnela voda v plitkem je koritu.

Postovka v zraku potrepljava s krili,
drhteč je glas, ki lije iz zvonika,
predmeti svoje sence so zgubili
in slednji se resničnosti odmika.

Že več ne vem, kaj se godi krog mene,
le tebe, ki si luč in pesem sama,
vse bolj določno mi srce dojema.

Sladak je čudež, ki godi se z nama,
po soncu in krasoti silna vnema
z menoj še tebe v sinje dalje žene.

Večer

Na vrtu polna jablana preceja
krvavi svit poletnega somraka:
ves dan opravljala najmanjša veja
je težko delo, trudna zdaj je vsaka.

Vso noč bo počivala v mehkih snovih,
da z mladim dnevom sveža in spočita
spet srkala za sad moči bo novih
iz sonca in zemljé, ki ga zorita.

Tako tej trudni jablani sem slična!
Čez dan razkošno sem trosila sile
za divno delo, ki sem nanj ponosna.

Ko legla bom kot kneginjska spletična
po bučni svatbi v pernice iz svile,
zavidale me bodo zvezde, trava rosna.